

Predmet: *Bihać* – optuženi Đuro Tadić

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 5/13

Broj optužnice: KTO br. 3/13

Optužnica podignuta: 08.04.2013.

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZJ

Glavni pretres: 25.10.2013.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Safete Talić

Svedok je do 23. septembra 1992. godine živela u Ripču, u opštini Bihać (BiH). Tog dana po nju i njene ukućane došao je policajac Dragan Maksić i naredio im da pođu na radnu obavezu, pa su tako sa ostalim radnicima iz Ripča otišli u mesto Duljce da беру šljive. Zajedno sa njima bili su Željko Šobot, Milan Ivančević i Mile Pepić koji su bili zaduženi za sprovođenje radne obaveze. Njih trojica su bili naoružani automatskim puškama. Bilo joj je čudno što su tog dana pozvani na radnu obavezu, jer je prethodna tri do četiri dana nisu imali, a u isto vreme na radnu obavezu nisu dovedeni ljudi iz Kulen Vakufa i Orašca sa kojima su ranije zajedno radili. Željko Šobot, inače prijatelj njenog supruga, tog dana ju je stalno pratio i govorio joj da bude u njegovoj blizini. Bila je u grupi radnika koja je brala šljive u voćnjaku oko kuće Muhameda Bojića, koja je udaljena od asfaltnog puta pedesetak metara, dok su Šobot, Ivančević i Pepić bili u blizini manje kuće uz asfaltni put. Kada su radnici iz njene grupe seli da popiju kafu, sa dečakom Mirhadom Džaferovićem krenula je prema manjoj kući, i videla da se kraj manje kuće zaustavljaju dva automobila. Iz svakog automobila su izašla po četiri vojnika sa automatskim puškama i maskirnim kapama ili čarapama na glavi i krenula prema voću. Šobot joj je tada nešto pokazivao rukom, ali ona tada nije shvatila da joj pokazuje da beži. Trojica vojnika su prošla pored nje i Mirhada, a jedan od njih je, gledajući u ljude koji sede i piju kafu rekao: „Majku vam tursku, ovo vam je zadnja kafa.“ Došlo je i treće vozilo, iz kojeg su izašla još četiri vojnika koji su takođe krenuli prema voću. Počeli su da pucaju po ljudima koji su sedeli i onima koji su počeli da beže. Prišla je Šobotu i Ivančeviću i pitala ih o čemu se radi, a oni su joj rekli da beži. Pobegla je sa Mirhadom do jedne živice u kojoj je bio njen dever Emir, a ubrzo je naišao i Ismet Softić koji je sa sobom poveo Mirhada. Sa deverom se sakrila u obližnje kukuruze, gde su čekali da se sve smiri. Iz pravca voćnjaka čula je pucnje, jaukanje ljudi i pucketanje krova koji gori. Kada je pao mrak, čula je da je do voćnjaka došao neki kamion, u čijim je svetlima videla siluete nekoliko ljudi koji su nešto utovarali. Sa deverom je otišla do mesta Nebljuse, gde ih je sklonio deverov prijatelj Mladen Repac i doveo međunarodne posmatračice koji su ih prebacili na teritoriju pod muslimanskom kontrolom. Optuženog ne poznaje.

Ispitivanje svedoka Jovice i Zorana Tadića¹

Svedok Jovica Tadić je rođeni brat, a svedok Zoran Tadić bratanac optuženog, pa su iskoristili pravo da zbog bliskog srodstva sa optuženim ne svedoče.

¹ Svedoci su za isti zločin, na osnovu sporazuma o priznanju krivice, pravosnažno osuđeni presudom Kantonalnog suda u Bihaću.

Ispitivanje svedoka Zorana Berga²

Svedok je dalji rođak optuženog. U vreme kritičnog događaja bio je pripadnik rezervnog sastava policije u Kulen Vakufu. U Rajinovcu je prisustvovao sahrani svog rođaka Tome Tadića 22. septembra 1992. godine, a sutradan su ljudi u besu i ljutnji pobili civile u Duljcima. Ne može da se seti ko je predložio da se ide u Duljce. Krenuli su sa dvoja kola. U prvim kolima su bili Željko Babić, Gojko i Slobodan Đurić, a u drugim on, optuženi, Svetko, Jovica i Zoran Tadić. Svi su nosili automatske puške. Ne seća se da li im je optuženi podelio čarape da se maskiraju, ali su ih svi imali. Kada su došli u Duljce, Željko Babić je rekao da se ide prema ljudima koji su bili u voćnjaku iznad puta. Video je da je Gojko ubio devojčicu koja je imala 12-13 godina. Đurići su u ovom događaju najviše učestvovali - oni su bili opasni ljudi i svi su ih se bojali. Nije video ljude ispred kuće u gornjem delu voćnjaka, jer je ista bila udaljena od njega 60-70 metara, i ne zna šta im se dogodilo. Sve je trajalo jako kratko, možda pet minuta. Negira da je optuženi po dolasku u Duljce ostao u svojim kolima i da se odmah vratio u Rajinovac, i tvrdi da su se nakon događaja u Rajinovcu vratili zajedno. Po naređenju civilne zaštite, učestvovao je u uklanjanju tela stradalih u Duljcima. On je odvezao pet do šest tela u mesto Ćukovi. Pre ovog svedočenja davao je iskaz pred Kantonalnim tužilaštvom u Bihaću, što je za njega bilo veoma stresno, kao i samo suđenje u Bihaću, pa se zbog toga mnogih detalja u vezi sa događajem u Duljcima ne seća. Poznato mu je da su Muslimani imali radnu obavezu - neke od njih je, kao policajac, obezbeđivao. Nakon pogibije Tome Tadića³ radne obaveze nije bilo.

Ispitivanje svedoka Željka Babića⁴

U vreme kritičnog događaja svedok je bio pripadnik rezervnog sastava policije u Kulen Vakufu. Bio je u Rajinovcu na sahrani Tome Tadića. Posle sahrane, na daći, Jovica i Svetko, Tomina rođena braća i Zoran, Tomin sin, dogovorili su se da osвете Tomu. Zoran je tvrdio da će se osvetiti Muslimanima u Orašcu i Duljcima. Dan nakon sahrane, do kuće optuženog su naoružani došli on, Slobodan i Gojko Đurić, i Jovica, Zoran i Svetko Tadić. Optuženi je na brzinu seo u svoja kola i povezao Tadiće, a on je pošao drugim kolima - crvenim *jugom*, zajedno sa Đurićima. Svi su, sem optuženog, imali automatske puške i fantomke. Ne može da se seti od koga su saznali da će tog dana Muslimani raditi u Duljcima, a tog dana niko nije trebao da bude na radnoj obavezi. Naime, nakon pogibije srpskih vojnika koji su izmasakrirani, štab TO je odlučio da se iz bezbednosnih razloga ne ide na radnu obavezu. Postupalo se po toj odluci, pa tih dana nije vodio civile iz Kulen Vakufa na rad, što je u ranijem periodu činio. U Duljcima je video Muslimane ispred Begića kuće i pucnjava je trajala oko 40 minuta. Video je da Zoran Tadić ubada velikim nožem tela usmrćenih civila. Zoran i Gojko su tela polili benzinom i zapalili. Vratili su se u Rajinovac, a nakon 2-3 sata „ista ekipa“ je ponovo otišla u Duljce, pokupila leševe i odvezla ih u Dulibe. Misli da je bilo najviše devet leševa.

² Svedok je za isti zločin, na osnovu sporazuma o priznanju krivice, pravosnažno osuđen presudom Kantonalnog suda u Bihaću.

³ Toma Tadić je kao pripadnik Vojske Republike Srpske poginuo 19. septembra 1992. godine, zajedno sa 11 drugih vojnika, a njihova tela su bila izmasakrirana.

⁴ Svedok je za isti zločin, na osnovu sporazuma o priznanju krivice, pravosnažno osuđen presudom Kantonalnog suda u Bihaću.